

**Вінницький національний медичний університет
ім. М.І.Пирогова
Міністерство охорони здоров'я України**

**ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ВИЩУ ОСВІТУ» ЯК СКЛАДОВА
АКАДЕМІЧНОЇ АВТОНОМІЇ
ВНМУ ІМ. М.І.ПИРОГОВА**

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
17 лютого 2016 року

Вінниця – 2016

«ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВИЩУ ОСВІТУ» ЯК СКЛАДОВА АКАДЕМІЧНОЇ АВТОНОМІЇ ВНМУ ІМ. М.І.ПИРОГОВА»

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
м. Вінниця, 17 лютого 2016 року

Редакційна колегія: В. М. Мороз (головний редактор)
Ю. Й. Гумінський (відповідальний редактор)
Л. В. Фоміна

Відповідальний за випуск: А. М. Гулевич

Міністерство освіти та науки України оприлюднило закон України «Про вищу освіту» (Відомості Верховної Ради, 2014, № 37-38, ст. 2004).

Цей закон є значним кроком вперед у реформуванні системи вищої освіти та системи освіти в Україні загалом.

Він передбачає автономію вищого навчального закладу, академічну мобільність, тобто можливість навчатися, викладати та стажуватися в іншому навчальному закладі. При визначенні поняття автономії вищого навчального закладу (ВНЗ) слід розуміти, що це незалежність і відповідальність ВНЗ відповідно до Конституції України і міжнародних договорів у прийнятті рішень стосовно свободи розвитку наукової і технічної діяльності, організації наукових досліджень і навчально-виховного процесу, внутрішнього управління і фінансів без будь-якого зовнішнього тиску. Академічна автономія – комплекс прав і свобод, якими користується ВНЗ, здійснюючи свою статутну діяльність. Мобільність викладачів та студентів дає можливість виробляти загальну політику університетів із схожим статусом, проводити прозорий контроль знань. Автономія університетів – це наслідок потреб суспільства і розвитку наукових знань. При цьому, порівняння ступенів, додатків до дипломів в зоні Європейської вищої освіти, дає можливість кращого працевлаштування, визиває позитивну конкуренцією серед студентства.

Збірник розрахований на всіх працівників медичної галузі.

<i>Вергелес К.М.</i> Проблеми та перспективи розвитку вищої освіти в Україні в контексті роботи медичних ВНЗ	25
<i>Вергелес К.М.</i> Вища школа в Україні: виклики сучасності в процесі підготовки фахівців – медиків та патріотів держави	26
<i>Вільцанюк О.О., Ткаченко О.В.</i> Підготовка іноземних студентів з предмету пропедевтика внутрішньої медицини у контексті нових змін української вищої освіти	28
<i>Власенко М.В., Паламарчук А.В.</i> Триєдність лікувального процесу в медичній освіті в рамках імплементації Закону України «Про вищу освіту» як складової академічної автономії медичного ВНЗ	29
<i>Вознюк Л. А.</i> Роль фармацевта в наданні фармацевтичної допомоги	30
<i>Волощук Н.І., Степанюк Г.І.</i> Роль креативних методів навчання в опануванні фармакології	31
<i>Вуж Т.Є., Ревіна Т.Г.</i> Запровадження нових навчальних планів для студентів ВНМУ як імплементація Закону України «Про вищу освіту» в системі забезпечення якості освіти	32
<i>Гаджула Н.Г.</i> Перспективи та недоліки імплементації Закону України «Про вищу освіту» на кафедрі терапевтичної стоматології ВНМУ імені М.І. Пирогова	33
<i>Гайдаєнко О.Ф., Горпинюк О.П.</i> Інноваційний характер Закону України «Про вищу освіту»	35
<i>Гармаш Л.Л., Бондар С.А., Дмитренко С.В., Наліжмитий А.А., Пічкур О.М., Голодюк С.М.</i> Деякі аспекти викладання дисципліни дерматовенерологія	36
<i>Гончаренко О.В., Форманчук Т.В.</i> Шляхи імплементації Закону України «Про вищу освіту»	37
<i>Горленко О.В., Горленко І.М.</i> Інноваційні підходи до викладання хірургічної та терапевтичної стоматології	38
<i>Горленко І.М., Горленко О.В.</i> Роль візуалізації у викладанні стоматології	39
<i>Гулевич А.М.</i> Нові освітні технології в практиці викладання української мови як іноземної у вищій медичній школі	40
<i>Дзекан О.В.</i> Місце науково-дослідної роботи студентів у становленні майбутнього фахівця	42
<i>Дзекан О.В.</i> Важливість застосування електронного навчання та мультимедіа у педагогічній діяльності викладачів вищих навчальних закладів	43
<i>Дмитренко С.В., Бондар С.А., Гармаш Л.Л., Наліжмитий А.А., Пічкур О.М.</i> Автономія ВНЗ та академічні свободи	44
<i>Дудік О.П., Руда І.В., Драчук Н.В.</i> Напрями модернізації програми з дисципліни «Дитяча терапевтична стоматологія» ВНМУ ім. М.І.Пирогова	47
<i>Дудник В.М., Андрікевич І.І., Мантак Г.І.</i> Навчальний процес в умовах академічної автономії студентів	47

Вергелес К.М.

Проблеми та перспективи розвитку вищої освіти в Україні в контексті роботи медичних ВНЗ

XXI століття в усіх сферах життєдіяльності людини і суспільства в цілому висуває нові, раніше невідомі завдання. Це ставить перед людиною, а отже, і перед освітою нові виклики сучасності, оскільки ми готуємо молоде покоління до життя. Не винятком є і сучасна медична освіта та викладання в медичних вузах філософських та гуманітарних дисциплін.

Освіта XXI століття, це освіта для людини. В її основі має стояти не що інше, як розвиваюча, культуротворча домінанта, виховання відповідальної особистості, яка здатна до самоосвіти і саморозвитку, вміє критично мислити, опрацьовувати різноманітну інформацію, використовувати набуті знання і вміння для творчого розв'язку проблем та прагнення змінити на краще своє життя і життя своєї країни.

Виклики XXI століття це час переходу до високотехнологічного інформаційного суспільства, у якому якість людського потенціалу, рівень освіченості і культури всього населення набувають вирішального значення для економічного і соціального поступу країни. Особливої уваги в даній ситуації має мати стан освіти в медичних вузах, оскільки саме досягнення високого рівня освіти в цій галузі може стати запорукою успішного розвитку як країни так і цілого суспільства. Інтеграція і глобалізація філософсько-соціальних, економічних і культурних процесів, які відбуваються у світі, перспективи розвитку української держави на найближчі два десятиліття вимагають глибокого оновлення системи освіти, особливо медичної, зумовлюють її випереджувальний характер, адже ми маємо готувати не тільки професіоналів медиків але і високо духовних інтелігентів, якими і мають бути справжні лікарі, а в цій не легкій справі має відігравати основну роль викладання філософії, яка повинна формувати свідомість та вміння самостійно і логічно будувати категорії мислення та створювати вірні висновки.

Входження України у світовий освітній простір зумовлює приведення вітчизняних освітніх стандартів, зокрема щодо тривалості набуття загальної середньої освіти, у відповідності з нормами світового співтовариства (не менше 12 років).

Суспільство стає дедалі більш антропоцентричним. Отже, індивідуальний розвиток людини, особистості за таких умов є, з одного боку, основним показником прогресу, а з другого боку головною передумовою подальшого розвитку суспільства. Ось чому найбільш пріоритетними сферами в XXI столітті стають наука та медицина як сфери, що продукують нові знання, та освіта як сфера, що олюднює знання і насамперед забезпечує індивідуальний розвиток людини та її стану здоров'я.

І тільки країна, яка забезпечує пріоритетний розвиток цих сфер, зможе претендувати на гідне місце в світовому співтоваристві, бути конкурентоспроможною.

Україна вступила в новий етап, етап конструктивних реформ, поглибленої практичної роботи. Відчутним є вплив залишкових явищ старої системи соціальної організації та господарювання, що безумовно відбивається й на стані медичної освіти. Україна володіє розвинутою і розгалуженою системою освіти.

Сьогодні це приблизно 23 тисячі дошкільних закладів, у яких виховується 1,9 млн. дітей, 22,5 тис шкіл, де навчається близько 7 млн. учнів. Система ПТУ налічує 1147 закладів з півмільйонним контингентом. Вища освіта це біля 900 державні навчальні заклади, у яких навчається десь 1,5 млн. студентів, а також 130 закладів інших форм власності. В освіті працюють майже мільйон педагогічних працівників.

Окремої і найпильнішої уваги потребує питання національного виховання. Наша освіта має бути гуманістичною і спрямованою на формування конкретної людини та громадянина України, який би пишався тим, що живе у незалежній, національній та високоосвіченій державі!

Вергелес К.М.

Вища школа в Україні: виклики сучасності в процесі підготовки фахівців – медиків та патріотів держави

Першочергова увага з боку держави до розвитку національної освіти взагалі і вищої, зокрема – це вкрай назрілий відгук на виклик часу. Адже сьогодні життя вимагає вирішення нових завдань, що постають перед науково-освітньою галуззю України, медичною зокрема, яка декларує своє устремління бути серед розвинених, демократичних країн Європи. Тимчасом нашій державі загрожує й інший шлях у майбутнє – бути обабіч дороги прогресу через неспроможність захиститися від руйнівного впливу глобалізації та дати собі раду.

Безумовно, що прогресивний поступ України можливий у разі послідовної і відповідальної праці за науково-обґрунтованою програмою збалансованого, стійкого (сталого) соціально-економічного розвитку, яка б була прийнята суспільством і не відмінялася кожним наступним Президентом країни чи Урядом. Такої програми в Україні за всі роки її незалежності не було створено.

Ось тому за 15 років незалежності український народ так і не дізнався, яку державу він будує. І так буде продовжуватися доти, доки наше державотворення не отримає належного інтелектуального супроводу, коли людський капітал (знання та інформація поєднані з духовністю), не стануть провідною продуктивною силою, коли їх роль у ВВП складатиме не 1-2% як це є в Україні сьогодні, а сягатиме кількох десятків відсотків, у розвинених країнах світу.

У контексті зазначеного не треба якихось доведень необхідності високоякісної медичної освіти, наприклад, та ефективної науки, які, на жаль, не стали першочерговими державними пріоритетами (хоча, зі слів чільних осіб, у державі і в цьому випадку в освіті та медицині не все так погано).

За об'єктивного ж підходу теперішній стан медичної, освітянської і наукової галузей далекий від бажаного. І тут справа не в освітянах та науковцях, і навіть не в керівництві відповідної галузі. Вони сумлінно тягнуть свою лямку і можливо лише завдяки їм у державі не все ще доведено «до ручки». Річ у переважно низькому інтелектуальному рівні представників вищої влади та відсутності національної спрямованості політики в державотворенні.

Проте, як виявляється, з Болонським процесом не все так просто не лише в Україні, а й у самій об'єднаній Європі. І головна тут небезпека полягає в разі механічного запровадження принципів Болонського процесу і, як наслідок,